

De vriendelijke oude eik

door J. LENS!

Midden in het veld stond een hooge, dikke eik. Die eik had al héél, héél lang geleefd. Zijn stam was dik geworden, en hij strekte zijn takken wijd uit. Want hoe wijder hij die uit stak, zooveel te meer ving hij op van de heerlijke, koesterende zonnestrallen.

In zijn takken waren van die kostelijke hoekjes, waar de vogels hun nestje konden maken. Als je de plekjes niet wist, je zou ze zeker niet vinden, zóó goed waren ze verborgen.

Aan zijn voet, waar knoestige wortels uit den stam kwamen, was hij omgeven door mos. En daar tusschen kwamen wat viooltjes hun kleine kopjes opsteken. Ze hielden van den ouden reus, die zoo goed was. De felle stormen ving hij voor ze op; als 't kraakte in zijn takken, was 't nog veilig aan zijn sterk staanden voet.

Hij beschutte ze tegen overmatigen regen. Als de regens uit het Noord-Westen over het veld sloegen, en de gras-halmen striemden, dan ving de eik met zijn breeden kroon de druppels op, brak de kracht van de bui, en liet het water zachtkens langs zijn bladen glijden, of nauw merkbaar sluipen langs zijn krachtigen stam.

Langzamerhand hadden de viooltjes den trouwen eik lief-gekrege, die zoo goed voor hen zorgde.

Als de zon wegging, heel, heel ver in het wijde veld, en de duisternis van de andere zijde kwam aansluipen, dan nijgden ze rustig hun kopjes, en sliepen. En de groote, zware eik stond daar, stevig geworteld, breed en zwaar, en hij keek met welgevallen naar die heele, heele kleintjes aan zijn voet.

Tot het najaar kwam, en de stormen niet ophielden aan zijn breede kruin te schudden.

De viooltjes beefden, wanneer ze zagen, hoe zwaar hun oude makker het te verduren had.

Daar bleef het niet bij.

Als de zon wegging, daar ginds, ver weg in het veld, en zich te slapen neigde in de mooie wolkengrot, dan werd het koud. De viooltjes kropen saam; de mooie, driekleurige kopjes gesloten, treurig naar omlaag hangend. Ze hadden het zoo vreeselijk koud.

Eerst, toen ze de maan en de sterren zagen, tusschen de bladen van den eik door, dachten ze, dat die wel warmte zouden geven, net als hun moeder, de zon.

Ze vergisten zich.

Want juist als de maan zoo helder scheen, dat je ver over de vlakke kon zien, dan kwam er uit het Noorden een ijzige man aan. Die liep maar te blazen, te blazen vlak langs den grond; en dan rilden ze en beefden op hun teere stengeltjes, en waren bang dat ze sterven zouden, want ze werden koud tot aan hun hartje toe, dat anders in de worteltjes welbewaard in den grond zat.

Wat moesten ze doen?

Ze dachten weer aan den eik. Die had ze in de warme, lange zomerdagen zooveel vriendschap bewezen. Zou hij nu geen raad weten?

En ze klaagden hun nood.

„Ach, goede beste eik, kunt je ons nu ook niet helpen tegen de kou, zooals je ons beschut hebt tegen de zon?”

De eik kreunde, want hij had er óók pijn van, dat de zon niet meer scheen.

„Wat wil jullie, kleintjes?” vroeg hij met zijn vriendelijke, oude stem. „Ik je helpen? Ik krijg zeli het te koud, en uit mijn wortels stijgt de warmte bijna niet meer op. Maar ik zal zien, hoor!”

En hij ging staan denken, héél, héél stil.

Er was haast geen wind. Maar wel was het November-achtig vochtig. Zonder dat het regende, waren de takken en de stam nat.

Zelfs dropen er druppels van de bladen af; die waren óók koud, als ze op den grond vielen. En de zon zag je haast niet. Heel ver kon je niet meer rondkijken; soms konden ze zelfs de kroon niet meer onderscheiden.